

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1563 usque ad annum 1566

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1772

VD18 90118626

§. II. De Concilii Tridentini fatis in suo progressu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67192](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67192)

si detrectant Concilium, per nos quidem eis licebit, nos nullo opus habemus Concilio, & si ob id nobis irascuntur, age, facimus eis jus concacandi scemoralia, & a collo suspendendi, & hoc esset bulla amaricini, & osculum pacis pro id genus delicatis sanctulis. Deus indignos eos judicat, qui vitam emendent, aut aliquid boni faciant, traditi sunt in reprobam mentem. Quamvis autem Tridentina Synodus jam a principio tam sinistro fato propter crebras oppositiones exponi videretur, atque a Sectatoribus impugnata, convitiis lacerata, dolosis effugiis declinata atque elusa fuerit, imo etiam ob bellum Gallicum & Turcicum illam differre oportuerit, nihilominus sicut sincero veram fidem stabiliendi, ab hæresum fæce expurgandi, tumultus restituta unione sedandi animo a summo Pontifice, Imperatore, Præsulibus, Principibus aliisque Catholicis ardentè fuit exoptata, ita etiam adspirante Sancti Spiritus afflatu feliciter utiliterque fuit inchoata, ringentibus licet inferi portis.

§. II.

De Concilii Tridentini fati in suo progressu.

Postquam igitur in decem omnino Sessionibus cum ingenti animorum consensu, ac immoto religionis ac reformationis studio fides Catholica circa Scripturam Sacram

cram

cram, originale peccatum, justificationem, & Sacramenta fuerat roborata, necnon saluberrimis decretis varia circa emendationem stabilita, anno 1547 tum propter morbum Tridenti grassantem, tum propter imminentes belli Smalcaldici tumultus Synodum prorogare decernebatur; interim Protestantes ac Smalcaldici foederati prosperum Tridentini Concilii initium indignantes, cum vererentur, ne Cæsar eos ad illud amplectendum cogeret, jam anno 1546. in suo Francofordiensi Conventu sese saltem secundis hujus Synodi progressibus opponere statuebant, non jam suæ sectæ articulos examinari petentes, sed in id unice intenti, ut plenam novi sui inventi libertatem Mahometanorum more armis extorquerent: insuper, ne a Cameræ Imperialis judicio tanquam Deo, Ecclesiæ & Cæsari perduelles plecti possent, hujus tribunalis auctoritatem labefactare, ac ex suæ sectæ fautoribus aliquos Judices intrudere moliebantur: cum vero antea sæpius jactitassent, quod cuilibet poscenti novæ suæ doctrinæ rationem reddere parati essent, in Ratisbonensi colloquio a Cæsare indicto in arenam contra Catholicos descendere tentabant: ast Bucero varia contra Protestantium voluntatem concedere coacto, quatuor illorum Pugiles propudiosa fuga disputationis aciem Catholicis Victoribus relinquere compellebantur, nec minori ignominia Pro-

testantes jam bina victoria a Cæsare debellati sese ejusdem arbitrio permittere, ac Concilio Tridentino parendum esse, in Augustanis comitiis decernere cogebantur. Tum ergo Caroli V. Cæsaris, quem Protestantes Imperii Principes non sine atroci injuria nonnisi *Carolus Gandavensem* appellabant, opera de Concilio Bononia Tridentum revocando agebatur, & quamvis per quatuor omnino annos hoc Concilium fuisset suspensum, Julio tamen tertio regnante in Sessione XI. illud iterum Tridenti esse continuandum sanciebatur. Postea in Sessione XIII. dogmata de Sacramento Eucharistiæ ex Sacris literis fuere corroborata, in sequentibus vero sessionibus de Pœnitentia atque extrema unctione actum, simulque tredecim reformationis decreta edebantur: demum vero rursus invitabantur Protestantes Theologi, frustra tamen expectati, etiamsi illis idonea securitatis cautio facta fuisset: anno autem 1552. Mauritius Elector bellum adversus Imperatorem suum, necnon contra ipsum Concilium movere aggrediebatur, ut Lutheranos a Papæ, Concilii & Cæsaris obedientia vi illata exsolveret, novamque Sectam in Romano Imperio stabiliret: unde non modo improvisum hoc bellum, sed etiam transactio Passaviensis metu vique extorta prosperos Tridentinæ Synodi progressus, iniquissimo fato retardabant, adeo,
ut

ut Concilii suspensionem anno 1552. discernere oporteret, quæ etiam suspensio partim ob bellum Cæsarem inter, & Henricum II. Franciæ Regem, partim ob Julii III. & Marcelli II. & Pauli IV. obitum opinione diutius tenuit: propitio autem facto postea Ferdinandus in Cæsarem coronatus, & Pius IV. ad Divi Petri Cathedralam euectus est, ubi ambo hi veræ fidei pugiles Synodi progressum promovere, sublatisque dissidiis Ecclesiæ pacem revocare unice intenti erant: quapropter hic idem Pontifex anno 1560. hoc Concilium esse continuandum edito diplomate declarabat: nec tamen propterea quiescere Protestantes, qui Synodum continuari dolentes, quid agendum esset, anno 1561. Naumburgi consultabant, aliis consentibus, quod una omnes Confessionis Augustanæ subscribere deberent, ne ob sua in religione dissidia Catholicorum in una fide per tot sæcula conjunctorum contemptui sese ulterius exponerent: aliis vero huic consilio sese opponentibus, iterum re infecta discessum est, prout in omnibus ferme hæreticorum conventibus factum legimus: ne vero excusationem obtendere possent, denuo a Pio IV. Pontifice & Cæsare humaniter ad Synodum invitabantur, sed illi Concilium respuebant, cum in suo sensu potius abundare, quam Matris suæ voci obtemperare mallent.

Præterea circa annum 1562. Concilii progressum recens exorta Calvini hæresis turbare videbatur: prævalente tamen Spiritus Sancti gratia, ac proborum zelo continuanda Synodi celebratio decernebatur, quamvis inimicus homo nova rursus obstacula opponeret, suscitata diffensione dubitantium, an hoc Concilium esse continuatum vel potius de novo indictum diceretur: ubi simul etiam aliæ lites, difficultates, & impedimenta a Principum Oratoribus, aliisque de honoris, sedisque prærogativa, necnon de Calicis usu opponebantur, quibus tamen omnibus compositis, ac Protestantibus rursus ad Synodum vocatis in Sessione XXI. de communione sub utraque specie fidei Catholicæ dogma, necnon novem reformationis decreta fuerunt sancita: in sequenti autem Sessione præter saluberrimos undecim reformationis articulos doctrina de Sacrificio Missæ Sacræ Scripturæ testimoniis corroborata est. Post hæc denuo hujus Synodi cursum morabantur altercationes de loci prærogativa inter Hispanum & Gallum Oratores: hac controversia autem feliciter composita anno 1563. de Sacramento Ordinis actum, ubi etiam octodecim reformationis capitibus provide admodum variæ corruptelæ tollebantur, sicut etiam in Sessione XXIV. anno 1563. de Sacramento & reformatione Matrimonii duodecim Canones ac quinquaginta decreta

ta

ta condebantur, ipsaque Synodus vere pacis studiosa litem ex his verbis: *proponentibus Legatis* exortam componebat, declarans, quod per ista verba nequaquam intendat, ut consueta ratio negotia in Generalibus Conciliis agitandi ulla ex parte immutetur. Denique in Sessione XXV. actum est de Purgatorio, veneratione Sanctorum eorumque reliquiis, sacrisque Imaginibus, ex quibus Capitibus Protestantes sane colligere potuissent, quod hæc Synodus sincero animo ea, quæ emendanda occurrerent, reformare intenta fuerit, proin & ipsi suas, si quas haberent, æquas querendi causas libere, ac non sine satisfactione sua proponere potuissent, si duntaxat vero Ecclesiam reformandi studio accensi fuissent. Adjungebantur insuper viginti & unum decreta de regularibus, & viginti de Episcopis, ut hac ratione ceteris etiam Protestantium, aliorumque querelis satisfaceret.

Haud equidem inficiamur, in toto hujus Synodi progressu plures etiam inter Catholicos altercationes, oppositiones, ac diffidia fuisse exorta, quin tamen exinde læsa fuisset charitas, aut unanimis in fidei rebus consensus imminuta; imo haud immerito observandum venit illud discrimen inter legitima Catholicorum Concilia, & Novatorum conciliabula, quod quamvis ob opinionum varietatem aut diversa Natio-

num studia non raro in ejusmodi Catholicorum Conciliis crebræ acresque intervernerint disceptationes, semper tamen circa fidei articulos omnium consensus floruerit, & litibus cunctis feliciter compositis ejusmodi Synodi cum maxima Ecclesiæ utilitate, ac fidelium jubilo fuerint absolutæ, cum econtra in Sectatariorum conventiculis nonmodo animorum acerbitates, verborum contentiones, & jurgia assidue prævaluerint, sed insuper hi nonnisi mutuis convitiis, contumeliis, injuriis, ac vindictis invicem sese lacefferint, adeo, ut ejusmodi conventus semper cum majori Religionis dissidio continuati, ac demum re infecta soluti fuerint: nec id mirum, eoquod hi litigantes omni certa fidei regula, ac supremo & infallibili Judice destituti nilnisi privatum spiritum, ac fingendi sentiendique libertatem sequerentur.

§. III.

De Synodi Tridentinæ fati in ejus exitu.

Tandem in Sessione ultima promulgato de Indulgentiis decreto, aliisque sancitis atque emendatis Synodo finem esse imponendum decernebatur, eoquod hæreticos illuc comparituros spes nulla affulgeret, aliunde vero quicquid ad Ecclesiæ utilitatem, incrementumque necessarium esse Patribus visum fuerat, abunde
sta-